

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partium Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 2. De modo assequendi Divinam Sapientiam

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

ponit differentia: Sapientia humana nunquam dicitur
 Divina, quia Divina Sapientia dicitur sufficit: quia invenit
 omnia, qui est causa omnium: & in ipso, qui est
 fons omnium bonitatis & rectitudinis, immediatissime con-
 ditione inspicitur.

Insuper, sapientia humana modicum lumen multis
 in tenebris falsitatis ac ignorantiae permixtum sup-
 eraddit intellectui; at Sapientia Divina veram puraque
 illuminat intellectum, inflamat affectum, recti-
 ficat nostram intentionem, ordinat passiones, ac veram
 distribuit possessionem dominiumque in omnes crea-
 turas. Quia, cum non querat ab illis nec honorem, nec
 electionem: non illis subicitur; sed dominatur. Veluti
 contratio Principes mundi qui regunt à creaturis ho-
 mines & voluptates non sunt domini, sed servi. Et hoc
 officiat pro theoricâ cœlestis Sapientiæ, ad praxin jam
 procedamus.

CAP. II.

De modo assequendi Divinam Sa-
 pientiam.

Primo igitur necessarium est, ut Divinæ cupidus Sa-
 pientiæ eandem postulet à Domino Deo media fer-
 vente & continua oratione: Optavi, & datus est mihi Sap. 7.
 Sensus: invocavi, & venit in me spiritus Sapientia.

Quapropter Divinus Areopagita mysticam suam S. Dionys.
 Theologiam exorditur ab oratione dicendo: Super-
 lucem fieri oramus caliginem (id est ingredi) & per in-
 visibilitatem & ignorantiam Deum intueri. Id est,
 veluti ipsemet declarat, per omnium remotionem: sicut
 aurifer nihil ponit, sed sola ablatione occultam manifestat
 formam.

Secundo necessaria est, inquit Gerson, humilitas De myst.
 profundissima, non superbiendo aut extollendo se pro
 Theol.
 pter hoc donum; sed potius se humiliando & vilipen-
 dendo.

G

Tertio

*1 de SS. p. 2.
fol. 197.*

Tertio consulit Carthusianus, ut Divinam
Sapientiam inferat sibi nonnullam violentiam
tibi violentiam salutarem, resistendo cunctis
motibus vero gratiae promovendo, per contritionem
Deum aspirationem, per assiduam Passionis Christi
orationem, imitationem, & zelum animarum.

*De myst.
Theol. c. 1.*

Quarto, Divinus Arcopagita instructus
D. Pauli Magistri sui, quam ille triduo suo
ante rapum hauserat in tertio caelo, scribens
pulo suo Timotheo tradit simul eidem praecepta
Sapientiae hisce verbis: Tu autem, o amice
corroborato itinere, scilicet, contemplatione
dem ad superessentialium Divinarum tenebrarum
diurnum, omnia deserens, & ab omnibus absolutus.

*De 7. itin.
d. 17. 6.*

Unde S. Bonaventura colligit tres gradus
Primus, relinquere omnia sensibilia. Secundus,
quere omnia intelligibilia. Tertius, ingredi
naturales tenebras & Divinam caliginem. Ne
invisibilis & incomprehensibilis Dei. Probat
doctrinam Divinus Theologus exemplo Mundi
Primum jubatur ab omnibus segregari, deinde
nem ignorantiae intrare. Et Carthusianus ratiocinando
reddit, cur haec abstractio & separatio ab omnibus

*De myst.
Theol. a. 1.*

bus creatis sit necessaria: quia, nimirum, nostra
mens nostra actualiter, limpide, ac perfecte unita
cissimo Deo esse intenta, nisi ab aliis abstracta.
& vis unita fortior est, quam dispersa: & ad
perfectam cum Deo requiritur simplificatio
Uoio animae cum Deo debet esse totalis & purissima
Ergo non admittit aliam unionem & affectum
creaturis.

*Carthus. l.
de SS. ferm.
7 fol. 68.*

Et ut descendamus ad particularia, adretent
est, uti etiam idem Author docet, duobus
que prius pervenire posse ad perfectionem Theologiae
mysticæ. Primum, per propriam dispositionem. Secundum
sine proprio covaiu, sed ex sola Dei misericordia, quam
(ut ait S. Bernardus) non ascensoriu gradibus, sed
pinatis excessibus evectas ad contemplandum Deum
nima.

S Bern.

Loquendo de primo modo, per propriam dispositio-
nem. Primo, abstrahitur anima ab omni re creatura.
Secundo, elevatur ad contemplandum Deum, donec
ex mentis Divino ascendatur amore. Omnem vero
humanam dispositionem precedit Divina gratia exci-
tans, & preveniens, quae movetur anima, ut se à
creaturis separet, elevetque ad Deum. Unde per S. Tho-
mas tres assignantur actus in hac animae elevatione:
inspiratio, elevatio, & revelatio, sicut legitur in
praxi zechiele: Ingressus est in me spiritus (& hac inspi-
ratio) & statuit me supra pedes meos (hac elevatio)
latioris, & dicit loquentem ad me (hac est revelatio) Divinorum
mysteriorum.

2.2. q. 176
a 1.
Ezech. 2.

Verum, si loquamur de ultima & immediata dispo-
sitione; haec, ait S. Bonaventura, est per modum ana-
gogae, videlicet aspirando & amando Deum, quibus anima acco-
ngredi videtur Divinitatis igne.

De vit. un.
c. 1. p. 1.

Hic igitur prima dispositio est ad affluendam Di-
vinam Sapientiam, ut, nihil unquam, omni tempore, in o-
mnino occasione & occupatione, quantum fieri potest,
intra mentis contemplationem in Deo, eique omnia, per praefatos actus, di-
cuntur cum S. Bonaventura: O Domine, quando te dilicam, De myst.
ob omnia quando te confitebor, si hoc (subjungit idem Sanctus) Theol. in
m, non cessasimè frequentares, cum te secretè experimentaliter in-
spicere, quam si de secretissimis confessionibus, & aeterna ge-
neratione vel processione milites cogitares.

De myst.
Theol. in
fine.

Hic est modus acquirendi Divinam Sapientiam.
Unde evidenter colligitur error eorum, qui totis scien-
& purissimis acquirendis dediti, ne minus unquam solentur sunt,
nihilque cogitant de Divina Sapientia. Scientia est
propter Sapientiam, tanquam medium propter finem;
eorum adferendam numero, qui sicut semper descen-
derent, & nunquam ad scientiam veritatis pervenientes.
Cognitio est propter amorem; Scientia ordinanda est
ad dilectionem; & quotiescunque Sapientia relinquitur in-
tellectu, recipit suam perditionem, & comple-
mentum patitur in voluntate: Scientia namque nuda,
ita allert Gerson, sine dilectione & aff. cum subsequen-
te arida est, inquietà, curiosa, ingrata, & fusa.

2. Tim. 3.

De Myst.
Theol. conf.

& longe ab illa parte, quae ex supra. unquam per hunc. c. 1. 10. 5.
Idque

LOYSIT
DECRET
MIST
OV

Idque ostendit exemplo sensuum exteriorum. In
quis existat cœcus & surdus, dummodò cœteris
habuerit liberos ac benè dispositos, nempe
tactum & odoratum, perfectè gustare, variisq;
sele cibare & saturare poterit; at si hisce orbatu
patum aut nihil, quò suæ satisfaciatur fami, ei pro
alij sensus visus & auditus.

Idem prorsùs contingit internis sensibus intell
& voluntatis (primo respondent sensus visus & aud
secundo correspondent alij sensus odoratus, gustu
tactus) ac propterea, quantumcunq; aliquis in
mè doctus & exercitatus in speculatione intellec
tamen illi desit affectus, semper erit aridus & fames
ubi à contrariis, qui amorsum geret voluntatis
ctum in Deum, esto omnis sit expertus scientiæ, per
fœlix ac contentus erit: *Non enim abundantia scien*

S. Ignat. solebat dicere N. S. Pater; *sed sensus & gustus*
Exerc. An interior, desiderium anima explere solet. Unde
not. 2. fundamento dicebat S. Bonaventura: quantum pro

Chron. p. 1. manda est scientia. Quâ doctrina permotus B. P.
lib. 7. c. 14. dius, & spiritu raptus verus Assisium magno cum
re dicebat: *Sensuula idiota, ama Deum, quantum*
ventura, & eris litterata, quantum Bonaventura.

De myst. Causam inquit Dionysius Carthusianus: quare
Theok. a. 11. tot tantisque Christianitatis Universitatibus, in
studiosorum & litteratorum millia *solus Thomas*
quino canonizatus est, & paucissimi alij? Et ratio
assignat, quia cognitioni adjunxit dilectionem: &
ipsum erat, quod D. Augustinus petierat à Dom
Deo, cum dicebat: *Sentiam, Domine, per affectum*

Fern. in quod sentio per intellectum. Eadem sit nostra
genes. & operatio, idem sit nostrum desiderium & suspirium.
Sentiam per affectum, quod sentio per intellectum. No
oportet, sis contentus scientia speculativa; sed prog
diaris ad experimentalem Divinæ Sapientiæ: *istat*
hac non est ad salutem, sed ad damnationem. Quem
modum docemur exemplo Aristotelis, qui post
tém cuidam discipulorum suorum apprensus, dixit
Ex omnibus, quorum habui notitiam & scientiam, hujus
solius recordor: *quod in aeternum puniat.*

Ex hac veritate benè penetrata consequitur quædam
 alia non minùs necessaria, nempe de modo & praxi studij
 Religiosis adhibenda. Siquidem vita Religiosi, veluti
 docet Angelicus, *tota est Divinis obsequiis mancipata*, *D. Thom.*
 tanquam perfectum aliquod holocaustum. Quocirca
 ordinare debet totum scientiarum studium ad studium
 amoris Dei, & attendere, uti docet Apostolus, *ad agni-* *Ad Tit. c. 1.*
tionem veritatis, que secundum pietatem est, in spem vitæ æternæ; ad scientiam & cultum Dei: nec non unire scien-
 tiam amoris, eo modo, quo faciunt Beati in cœlis: ad simi-
 litudinem verbi æterni, quod procedit à Patre, non tan-
 quam verbum solum, sed rãquàm *Verbum spirans Amorem*.
 Pati ratione, scientia nostra nõ debet esse sola sciencia, sed
 scientia spirans charitatẽ & amorem; semper reducendo
 (quantum fieri potest) cognitionem ad effectum: ponde-
 rando illud dictum Apostoli, quod non quævis scientia;
sed qua est secundum pietatem, & in spem vitæ æternæ: ubi sup.
 non sola scientia, sed scientia combinata charitati pro-
 dest ad vitam æternam.

Quapropter in exercitio studij, veluti optimè adver-
 titiõner P. Suarez secutus consiliõm S. Augustini: *non Suarez de*
debet animus ita absorberi, ut eodem tempore ad Deum non Relig. 10. 4.
recurrat: nunc renovo ad intentionem, nunc petendo auxi- *ex S. Aug.*
lium, nunc gratias agendo de veritatis intelligentia. *tom. 7 de*
grat & lib.

Studium Religiosi debet esse totum sacrum & Divi-
 num, & Deus semper debet esse præsens ante studium,
 in studio & post studiũ: ante studium, purè illud dirigen-
 do ad gloriam & amorem Dei: in studio, speculationibus
 immiscendo varios affectus, precesq; jaculatorias amo-
 rem Dei spirantes: post studium, instar petræ seu lapidis
 cujusdam vi alicubi resecti, qui sublato impedimento
 præcepit ad centrum; ita præterlapsa studij obedi-
 tiã Religiosus subito ad Deum suum recurrat, necesse est,
 per anagogicas elevaciones, aspirando ad Deum, vivendo
 cum Deo, & de Deo. Hic est verus modus studendi veris
 Religiosis proprius: hæc est scientia sanctorum, hæc est
 Sapientia, quam cum Divina gratia acquirere de-
 bemus in terris, ut eã deinde in æternum
 gaudere valeamus in cœlis.